

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ

Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,

CARDINALITIIS DISPUTATIONIBUS
manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Mercurii decimâ-nonâ mensis Maii, anno Domini M. DCC. LI.

M. LUDOVICO-ALEXANDRO VIEILLARD,
Doctore Medico, Præside.

An menstrua purgatio in lactantibus noxia?

I.

QUOD à parentibus sanis & vegetis ortum ducat homo, hoc summum Naturæ munus. Diù namque durat domus bonis nixa fundamentis: debilibus verò & caducis si fulciatur, citò nutat, citò corruit. At frustrà quis talibus gauderet rudimentis, quæ primâ in dies non roborarentur *diætâ*. Hujus autem pars optima

lac, præſertim muliebre; hinc ſummâ cautione opus in ſeligendis nutricibus, quibus lactandi credantur pueri. Quod quidem opus, ſoli & prudenti Medico fidendum, mulierculis plerumque, fatali neſcio quo abuſu, committitur. Non ſanè tutos à redargutione putavero parentes, qui, dùm ſciunt à primis vitæ diebus judicandam eſſe futuram valetudinem, in re gravis adeò momenti vel leviſſimè peccant. Quænam porrò dotes à lactantibus exigendæ? Quænam mulieres ab hoc implendo munere arcendæ? Infinitæ. Non tamen illas rejecero, in quibus, aliundè ſanis, redundat ſucci boni copia.

I I.

ETSI nocet omne nimium in corpore humano, tamen ubi nimium hoc abſque ullo machinæ diſpendio eliminari poteſt, jam non nocet. Sanguinem irrorat uberius ſerum, quàm ut poſſit debitâ quantitate, perſpiratione inſenſili avolare; largior urina ſecernitur, frequentiùs ſpuitur. *Boni habitus ad ſummum progreſſi ſtatim ſolvendi*, ait Hippocrates. Quid refert quonam modo ſolvantur? Homini valentiſſimo ſanguis modicus è naribus aut è venis hæmorroidalibus effluit ab epulis lautiſſimis. Quid indè mali patietur? In talibus natura, leni conatu, diſturbat ea quibus, etſi bonis, forsàn obrueretur, ſi diutiùs eadem pateretur in ſtatu, aut ſi vel leviſſimum caperent incrementum: quid ab arte prudentius expoſtulandum? Modo non abſimili res in lactantibus peraguntur: ubera plurimo lacte turgida non ſiccat tota puer; erumpunt menſtrua, quiſnam à lactando talem arcebit nutricem?

I I I.

EVANUIT jam à longo vetus illud præjudicium, quo humori menſtruo contagioſa quædam indoles aſſignabatur. Nemini non notum eſt ſanguinem ex utero ſtillantem, omninò ſimillimum eſſe cætero ſanguini; quod ſi talis excretio intempeſtivè ſuppreſſa aut retardata, diros adeò cieat tumultus, non certè ideò quòd aliquo *miaſmate* humores inficiat; ſed quòd notâ ſibi & familiari viâ expellere non potuerit natura, reſiduum ex nutritione, aliiſque ſecretionibus. Hinc opibus ſuis onerata fatiſcit. Porrò ſi talis ſit hæc excretio ut in ſtatu naturali abeſſe

non possit absque maximo discrimine : quodnam poterit mali portendere, in quocumque statu sano? Data mulier, dùm lactat, cibis solitò succulentioribus vescitur, quidpiam de suo demit exercitio, paulò minùs transpiratione deperdit : alimenta sic coquit, ut omnem omninò succum alibilem ex illis extrahat : maximam lactis optimi copiam sugenti propinat : totum puer non ebibit ; residuum ad communem fluidorum alveum revehitur, sicque in dies auctior sanguinis massa, tandèm aliquâ viâ erumpere gestit : quânam tutiori, præter uterum, natura superfluum exonerabit? Multò quidèm magis & lactanti, & puero timendum censeremus, si, quod utero extruditur, aut mammis, aut alteri organo secernendum apponeretur. Quid plura? Mulieres lactare docuit dura necessitas. Alio si possint pasci modo pueri, jam cessat tale ministerium : possunt ergò mulieres à lactando abstinere. Menstruam verò, ipsa sibi paravit natura purgationem, quâ carere non potest absque imminenti suo discrimine. Ergone, quod sibi in tutissimum juvamen elegit tam bona parens, aliquandò noxium poterit experiri?

I V.

A primo vitæ exordio repetenda hominis valetudo. Sit ergò *nutrix* nata salubriter. Ipsa bonam suxerit *nutricem* : puerorum morbos aut eluserit, aut alacriùs passa sit. Toto infantiæ decursu ætatis suæ ludos amaverit, iisdem abundè indulserit. Laudabilibus interim usa sit alimentis. Menses ipsi non magno molimine eruperint : ab ipsa eruptione, ordine constantissimo recurrerit hæc purgatio. Mens ipsi fuerit hilaris : quæ sunt amara & molesta senserit, sed leviter. Venereos amplexus fugerit, usque dùm corpus totum adeptum sit incrementum. Tertio aut quarto mense à primis amplexibus conceperit. Gestationis tempore concubitum, *neque nimis pertimuerit, neque nimis concupiverit.* Ingrata fugerit, jucunda modestè gustaverit. Otium vitaverit, debito indulserit exercitio. Sex primis à partu hebdomadis satiaverit se victu tenui & potu diluenti : crassioribus posteà alimentis interdùm nutrita sit. His si addantur statura mediocris ; corpus nec obesum nec gracilius, cutis alba, igne pauco scintillantes oculi, dentes albissimi, mammæ neque depressæ, neque turgidiores, in habitu & ornatu elegans concinnitas ; certè qui tenet hanc, tenet & *nutricem* ipsis Principibus lactandis aptissimam.

Sic natæ mulieri, quo tempore lactat, menses superveniant; quisnam Medicorum ejusmodi excretionem perniciosam judicaverit? Nullùs sanè: nec erit qui hanc succi boni exuperantiæ deberi diffiteatur.

V.

MULTO lacte tumentibus mammarum glandulis, vasa perenni compressione coarctata, minùs liberè sanguis permeat: hinc ad alia derivetur necesse est. Tale autem est inter mammarum & uteri vasa consortium, ut his *plethoricis* altera turgescant, depletis verò flaccescant, & vice versâ: hinc in plerisque lactantibus, ex parietibus uteri perpetuum humoris serosi stillicidium. Ejusmodi jacturam non norunt, quæ dùm lactant, menstruam purgationem experiuntur. In his videlicet uteri vasa multò solidiora, difficiliùs hiant quàm rumpuntur. Hæ excretionem naturæ legibus consonam patiuntur, aliæ morbum. Quicquid obganniat ignara plebs, caveant Medici, ne tales à lactando mulieres arceant, nisi hancce excretionem à quodam morbo oriundam esse, maturo ipsis pateat examine. Porrò si in lactantibus nihil habeat in se mali menstrua purgatio; si nihil afferat mutationis in corpore, quis non concluderet?

Ergò menstrua purgatio in lactantibus non noxia.

Proponebat Parisiis CAROLUS GILLOT, Barroducæus Tullensis, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus, A. R. S. H. 1751, A SEXTA AD MERIDIEM.

Typis QUILLAU, Universitatis & Facultatis Medicinæ Typographi, 1751.